

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

Demandar el govern és cosa fàcil. El que costa és governar bé. L'opinió no pot confiar gaire en qui per a governar ha de rectificar tot el passat.

GIRONA, 23 DE JULIOL DE 1932

NUM. 25

Preocupacions

Sembla segur que les Constituents aprovaran un Estatut. Sembla que gairebé tothom està d'acord a Catalunya i a acceptar-lo i utilitzar-lo per a ulteriors finalitats.

Així, doncs, la preocupació més imminent és la de fer entendre als patriotes catalans més inflamats que no és adequada, ni possible, l'adopció de cap actitud airada, i que això és un fet per dolorós que així sigui.

Una acció col·lectiva de rebeldia presuposa per a reeixir, una densitat sentimental que no té avui per avui el patriotisme català, perquè contra el que ens pugui fer semblar la illudició del desig, està molt lluny encara d'acabar-se la tasca de catalanització de tots els sectors i de tots els segments de la vida catalana.

Així el poc gruix del sentiment popular en aquest punt, no consent anar gaire a fons en les provatures, quan en elles el risc i el sacrifici són elements que probablement s'haurien d'utilitzar com una primera necessitat.

No és així sol. Una acció subversiva de Catalunya vis a vis d'Espanya, per l'estil de la que tingué lloc el 14 d'abril de l'any passat quan la proclamació de la República catalana, ara, com aleshores, estaria condemnada al fracàs, perquè no estaria recolzada per la convergència d'una voluntat general dels catalans.

Aquesta voluntat, que és el primer factor de l'èxit, no s'ha donat gairebé mai en la història de la nostra terra, fins al punt que hem de creure que en aquesta manca hi ha la causa d'aquella persistent dissort que empedra els camins de la història de Catalunya.

Contra el que molts creuen, basant-se en hipòtesis i crítiques retrospectives, hem cregut sempre que el pacte entre les dues Repúbliques era l'única cosa sensata que es podia fer. Diem així per raons que tenim de primera mà, que un dia exposarem, puix que visquem aquelles hores memorables amb una intensitat personal ben directa.

Per manca d'una general voluntat catalana es perdé el fall de Casp; s'allargaren les guerres de la Generalitat i Joan II; la guerra dels Segadors no fructuà com a Portugal, i en 1714 Felip V no trobà pas Catalunya prou unida per a respectar-la.

Les úniques excepcions han estat: Solidaritat Catalana per un cantó i per l'altra la votació a favor de l'Estatut. Per això aquella fou un allau i aquesta una magna consagració democràtica.

Més difícil encara que per l'abril de l'any passat, seria obtenir ara aquella voluntat general, indispensable per a l'èxit d'una actuació airada. Perquè durant l'any que ha passat, s'ha romput de fet la unitat espiritual catalana en forma que fa difícil un reajustament de la mateixa en un breu termini.

Aquesta ruptura és filla de la política insensata que s'ha seguit pels nuclis triomfants. Una política manca de visió patriòtica i folla de partidisme; una política que en profit propi ha fet jugar nobilitats atribuïdes; una política que ha posposat el catalanisme als arrauxaments d'una discordada demagògia. D'una demagògia que no els ha assegurat res i que per contra, a la llarga quan menys, els ho farà perdre tot.

La feblesa dels homes de l'Esquerra pels anarco-sindicalistes; l'afany d'agitar les masses obreres militants, afalagant-les servilment; la campanya d'agitació al camp, sobretot amb pretext de la "rabassa morta", convertint en social i pertorbador, un problema que no és més que de contractació o de dret civil, han plantejat prematurament un seguit tal de discòrdies, d'antagonismes, d'irreductibilitats, que han divorciat estols considerables de catalans del front únic que haurien de dirigir per raó numèrica els homes que han realitzat aquelles campanyes discordants.

I si aquest front català, entre polítics i seleccions, pot aguantar-se al Parlament, és obvi que no pot constituir-se amb els segments populars, naturalment, primaris i descontentadissos.

A totes aquestes preocupacions s'hi afegeix la màxima de totes, que és l'enorme responsabilitat dels primers moments d'estructurar la nova Catalunya nascuda de l'Estatut. I compte que com més ample sigui aquest, més gran serà encara aquella responsabilitat.

Tasca de govern i tasca de catalanització. Doble tasca que té una estreta relació, perquè governarà millor el que senti més viu els imperatius patriòtics; perquè el que senti més intensament aquests imperatius, per ésser producte d'una més acurada selecció espiritual, tindrà una més forta aptitud per ben governar.

Serà, per tant, condició essencial la de la catalanitat; serà, per tant, motiu principal de la tria popular en les urnes, el que els candidats siguin ben catalanistes. No pas dels de darrera hora; d'aquests que ara se'n dinen o se'n volen dir més que els altres, però que no dubten de posposar el catalanisme a qualsevol sectarisme de dreta o esquerra.

El moment que s'apropa serà excepcional, perquè no tindrà antecedents ni conseqüències d'una índole similar. Per assegurar-lo, per catalanitat, no dubtarem de prendre també tota mena d'excepcionals garanties.

J. DE CAMPS I ARBOIX

GALICIA-CATALUNYA

Catalunya, ha homenatjat en les persones de R. Otero Pedrayo i Alfons R. Castelao, suara hostes barcelonins, la noble Galícia, la germana nostra que com nosaltres té en plè la seva llibertat.

Si Catalunya tingué un Felip V que la junyí sota el mandat central, Galícia tingué un Alfons IV de Castella, que palesà el seu poder imperialista suprimint-ne la seva autonomia.

Galícia, la dolça Galícia que de cara la mar com nosaltres sospira per un pròxim futur que reconegui la seva personalitat, ha rebut l'homenatge cordial dels catalans de Barcelona.

Girona, en adjuntar la seva veu al clam popular del poble català, remarcava una vegada més als germans gallecs la pregona simpatia que sent per ells, com també, —no cal dir-ho—, per Bascònia.

Que aquella triple aliança que fou rubricada amb sang al peu del monument de Rafel de Casanova el dia 11 de setembre de 1923 recordi sempre als germans gallecs, als germans bascos, que Catalunya està allà on estava i que sap mantenir la paraula donada.

CLAUDI AMETLLA

Dimecres va fer l'any que prengué possessió del càrrec de governador civil de Girona el senyor Claudi Ametlla.

Festegem l'aniversari sense cap mena de faramalla. Com correspon a l'home que no fa més que excel·lir en el compliment del deure per eminent que sigui el grau del seu compliment; per eminent que sigui el govern que ha exercit durant aquest any Claudi Ametlla.

Sobri ha d'ésser el nostre elogi. Amics i correligionaris d'Ametlla, no ens escauria el ditirambic. L'elogi ditirambic el fan més que les nostres paraules, els fets; el fan els homes de tots els sectors polítics, de criteri equilibrat, de bon sentit; el fa la ciutadania en massa de les comarques gironines.

El govern de Claudi Ametlla ha estat fecund. En un moment de trabals i de neguits ha donat la sensació de l'home intel·ligent i just; de l'home que governa per a tots; de l'home que prevení i prevé el conflicte i que quan esclata el sap reduir als termes més infims per acabar solucionant-lo.

Què voleu més? L'homenatge és aquest. Si n'hagués volgut d'altres, Ametlla els haguera tingut a desdir. No els ha volgut i nosaltres aplaudim aquesta decisió que l'honora.

No podiem, però, passar l'aniversari en silenci.

Ametlla és benemerit. El seu millor guardó és el tribut unànime de beneplàcit que es ret al primer governador catalanista, al republicà de sempre; a l'home que és liberal de cor, i que sap mantenir-se en l'equilibri liberal, que és l'equilibri de la intel·ligència i la justícia.

Ametlla: Visqueu molts anys per Catalunya i la República, que homes de la vostra contextura moral; de la vostra honorabilitat acrisolada; de la vostra intel·ligent comprensió; de la vostra capacitat de govern; de la vostra altesa de mires, són necessaris, ara més que mai, ara que la Pàtria catalana comença una nova vida, en la que ha d'estructurar una llibertat nova i ha de regir la seva vida interna.

Claudi Ametlla. Salut!

NO HA PASSAT RES

El debat polític anunciat entre polsaguera de passió ha acabat amb un aigualiment inesperat. Els discursos de Lerroix i de Prieto han estat una bugada de la baralla socialista radical, amb dances i contradances de cortesia. No ha passat res perquè res no podia passar.

El Govern es manté ferm i decidit; i en aquest país on encara no ha tingut concreció un joc polític verament democràtic i parlamentari, la fermesa i la decisió del que governa és un factor decisiu. El perill és sortir-se del marc constitucional i marxar pels viarans del caprici polític, i és obvi que aquest retret no pot fer-se al govern Azaña.

Té raó el cap del govern quan diu que no han legislat en socialista o amb velleitat per aquest partit. Cal solament tenir idees clares sobre prin-

La terra, instrument de treball?

Aquest postulat defensat avui dia pels homes de tendència socialista, intenta imposar la seva força en el curs de la discussió de la reforma agrària que actualment es debat al Parlament espanyol, i que els constituents, dit sigui de pas, sembla que no saben resoldre.

Però quan els homes tenen la responsabilitat de govern, si són homes de cos i ànima, es troben sovint que allò que es pot pensar escriure i predicar de vegades amb suma facilitat, resulta motiu de seriosos dubtes i dificultats quan s'intenta donar-li forma i realitat.

Afirmar que la terra ha d'ésser instrument de treball no costa pas gaire. Però ja serà molt més difícil negar que a la nostra terra, la nostra Catalunya, la terra, essent instrument de renda en la seva major part, ha produït els resultats que tothom que s'hi vegi un xic pot constatar i que han estat sumament beneficiosos per a l'economia i la pagesia catalana; i el nostre estament agrari esdevé un dels millors d'Europa.

Estic segur, però, que no se n'han assabentat els demagogs i els "meneurs" d'una campanya, que culmina en les demandes en sèrie de revisió de contractes, sense altra preocupació que la de beneficiar-se econòmicament d'un estat de discòrdia i d'ignorància manifesta d'un sector reduït de la nostra pagesia. Això no vol pas dir que no sigui susceptible de millora l'estat dels nostres pagesos i de perfecció general l'agricultura en els seus múltiples aspectes. Tampoc no hi ha inconvenient, sinó que cal aplaudir-ho, a que un estament social s'organitzi en defensa de legítimes reivindicacions.

Però la campanya d'agitació que a Catalunya s'està portant a terme entre l'element camperol d'ençà de l'adveniment de la República, pels líders de la "rabassa morta", obeeix a ambicions insanes. S'han oblidat amb massa facilitat que la seva missió en aquests moments transcendents, era la de treballar abnegadament per la llibertat de la pàtria. Era l'hora de reconstituir la nostra personalitat col·lectiva. Era l'hora de restablir la llibertat, la justícia i el dret, que la monarquia havia violat. I la política que realitzen certs elements esquerrans és una política de destrucció, de devastació, en l'ordre patriòtic, en l'ordre moral, en l'ordre social i en l'ordre econòmic.

Els pagesos catalans haurien d'embarrallar-se amb l'exemple dels agricultors belgues. Veus ací un exemple. Una de les organitzacions més formidables que alli existeixen és el "Boerenbond", una lliga de pagesos concebuda en sentit catòlic, del qual organisme només citaré una xifra per a donar idea de la seva gran importància. El total dels dipòsits confiats a la caixa central de crèdit a finals de 1931, era de 1.705.800.000 francs. Aquestes xifres són prou eloqüents i estalvien el comentari.

Creiem, però, que avui el pagès que no hagi sabut emancipar-se econòmicament, amb les circumstàncies favorables que han tingut lloc de l'any catorze ençà, és que és un home de condició inferior. És inútil que el protegeixin les lleis i l'empari el dret; el seu dinamisme és una cosa nul·la. Precisament perquè la terra que ha explotat era instrument de renda i

perquè l'interès del capital terra, com diem l'altre dia, es troba per sota d'un tipus racional, ell tenia un camp amplíssim on poder desenrotllar les seves activitats i assegurar-se una compensació per al seu treball i esforç personal.

Gràcies a la propietat de la terra que a Catalunya és instrument de renda, el problema de l'obrèr del camp ha avortat abans de néixer. El que manca en totes les comarques fèrtils de Catalunya són treballadors de la terra, almenys bons treballadors. El pagès, ha pogut beneficiar-se d'allò que a altres no els interessava, puix que molts propietaris cedien per un interès exigü un capital en terra que ascendia a molts milers de duros. Aquesta ha estat una de les conseqüències lògiques de l'absentisme. És a dir, que l'absentisme teòricament considerat és un mal, però en la pràctica també ha produït el seu bé.

I l'esforç que han hagut de realitzar molts propietaris per a poder conservar els títols de la propietat, a través de totes les vicissituds, és ben notori.

La doctrina de la redistribució de la terra sostinguda pels socialistes, és una teoria condemnada al fracàs definitiu. Perquè els agricultors als quals avui es concedeixi el domini útil de la terra, demà intentaràn per tots els mitjans apropiars-se el domini directe, punt de partida en el qual trobaran favorable acollida els professionals de la revolta i del desgovern.

No importa la forma sinó l'ús, i en qualsevol dels dos conceptes, tant en el de capital com en el de treball, imprimint-hi una marcada orientació vers la propietat individual, la terra pot complir perfectament el fi social que li està reservat. Es d'acceptació general el principi que tota reforma agrària es fonamenti en la major producció de la terra, puix que d'ella deriva el major benestar de la col·lectivitat.

Així veiem propietaris que per mitjà de contractes de societat, en els quals una de les parts aporta capital i l'altra treball han posat la terra en estat de franca producció, donant gran impuls a l'agricultura.

Així veiem propietaris agricultors que llur explotació és un desastre des de tots els punts de vista.

Tenen raó els que proclamen la creació d'un nucli extens i poderós de propietaris rurals, a la manera de Catalunya. Perquè no es pot dir burges a aquell que, essent propietari, explota la terra i viu del seu treball. Quan així sigui un fet viu a tots els pobles d'Espanya haurem descobert una font poderosíssima de riquesa econòmica.

El latifundi de l'Estat no es pot acceptar, donada la idiosincràcia del nostre poble i l'individualisme del pagès que ho és per temperament. Per aquest camí ens exposaríem a un monopoli de la terra.

Sempre serà una bona solució que aquell que treballi la terra tingui terra, que no és pas igual com dir la terra pel que la treballi, puix que això darrer és una absurditat monstruosa.

Però, així, només s'aconseguirà deixant el pas lliure a totes les potencialitats i voluntats, i a la força immensa que en el món representen les il·lusions, les esperances i l'estímul.

RAFAEL MASSAGUER

Activitats i incongruències

Al bell mig de Castella, a la ciutat que Royo Villanova volia convertir en baluard d'hostilitats contra les aspiracions catalanes, ha sonat un "Visca Catalunya" llençat espontàniament per un assistent a l'acte de diumenge passat del partit radical-socialista. Aquest espectador no ha pogut amagar per més temps el seu temperament republicà i liberal.

No ha estat un crit isolat, desarticulat i fonèdic. Contra d'ell no s'ha aixecat cap estrèpit protestatari ofegant-lo. Ben al contrari, un esclat d'entusiasme noble i sincer l'ha acompanyat victoriós pels espais.

Heus ací convertida en una paradoxa infantil l'actitud del diputat agrari. A Valladolid, aquella ciutat castellana que menyspreava Catalunya, la de les manifestacions contra-estatutàries, la seu del temperament monàrquic irreduïble, dintre la qual semblava que ningú no podia expressar-se a favor de les aspiracions autonòmiques catalanes, a Valladolid també pot haver-hi uns homes que tenen prou força per a desem-pallegar-se d'un historial caduc i desfer-se de les grapes assimilistes que ofeguen l'esperit republicà.

Però no és aquesta sola la conseqüència que en derivem de l'acte del diumenge passat.

D'important és la contestació de la posició dels components del Govern enfront el problema català. Cada parlament d'un Ministre de la República ens demostra l'afany de donar una ampla solució autònoma al nostre plet, la qual solució no troba, però, una confiança bastant per avançar en l'endegament de la qüestió catalana, d'acord amb les forces polítiques de Catalunya.

Es ben contradictòria l'actitud d'aquests homes que aguanten avui damunt les seves espatlles la responsabilitat governamental, de l'adoptada pels republicans monàrquitzants i monàrquics autèntics que viuen divorciats de l'òrgan sobirà — el Parlament — entreteint-se en desvirtuar la verdadera posició de Catalunya provocant un estat d'opinió contra les nostres aspiracions.

Albornoz sabé, en la diada que comentem, recollir aquell crit de cordialitat sincera i contraposar-lo enfront la política assimilista de Castella, política que en definitiva no és pas patrimoni d'aquella terra, sinó de la monarquia.

Evoquem ara la tasca de l'altre Ministre radical-socialista — Marcel·li Domingo — que de temps ençà empenen coratjosament una campanya

catalanista Espanya endins. Campanya meritòria i digna d'elogi però, certament, aquest ja hi ve obligat per la seva condició de català.

I en parlar de Marcel·li Domingo ens suggereix una altra conseqüència de l'acte de Valladolid. Una conseqüència dolorosa de confessar: la diferència de comportament de Domingo amb el d'algun prohom del partit que vol tenir el monopoli del catalanisme; no amaguem que parlem de la Lliga.

Quan Ventosa i Calvell inicià les seves corrieres per terres ibèriques, era d'esperar que es decidís a fer una intensa propaganda de les reivindicacions catalanes. Lluny, però, d'això. La seva dèria no era altra que provocar una forta crisi governamental i més encara, atacar la República que posava un mentís a la seva política.

En cap de les seves conferències tingué en compte la finalitat del seu partit polític; ésser per damunt de tot catalanista, i va dedicar-se incansable a combatre l'obra del Govern i principalment un home que ha estat més patriota que ell — Carner — que no acceptà la cartera ministerial fins a deixar ben sentada la seva posició catalanista i sense haver obtingut del cap del Govern les garanties suficients per a la causa de Catalunya.

Es dolorosa aquesta reexaminació. Però és més dolorós que es traeixi Catalunya i és repugnant que, essent tan fresca l'actuació d'un capdavanter de la Lliga, aquesta recorri les comarques catalanes fent actes d'afirmació catalanista i dient-se fidels interpretadors del nacionalisme històric i únics puntals de la Catalunya autònoma. Tot això quan tenint la ocasió ben propícia no han sabut fer actes d'afirmació catalanista enlla de l'Ebre, en terres hispanes.

LLUIS FRANQUESA

La campanya de Sant Martí del Canigó

Les festes que tenen de celebrar-se demà a Sant Martí del Canigó amb motiu del retorn de la campanya, s'han sospès, degut a la mort de Galdric, l'ermità.

No obstant, la campanya brandarà al seu lloc i els repics de festa seran convertits amb batallades fúnebres en honor del que havia d'ésser el seu guardador.

Que Galdric, l'ermità, reposti en pau.

cipis doctrinals, per a comprendre que ni ha molta més distància entre el sentit de les lleis votades o per votar i les doctrines socialistes, que no pas entre aquelles lleis i els ambients adoptats a Europa pels partits genuïnament burgesos.

Tot el que es digui diferentment, o és ganes de cercar tres peus al gat o és desconèixer, sota els efectes d'una por imaginativa, l'abast dels principis que regulen la marxa dels ambients polític-socials del món.

En aquest cas, seria més lògic anar contra la realitat que s'imposa, que no pas contra les conseqüències que imposa aquesta realitat.

UN POSTULAT REITERAT

Del mateix debat n'hem d'extreure un altre aspecte capital. Per uns i altres dels contendents s'ha reiterat un postulat que mai és inoportú de retreure i proclamar: la il·legalitat d'una possible dictadura i la decisió per part de la consciència democràtica de plantar cara a tot intent dictatorial amb la màxima energia.

Que ho sàpiguen els enyoradissos de tot record dictatorial; que ho sàpiguen els que basteixen fantasies absurdes en aquest ordre de coses; que ho sàpiguen els pseudo-republicans, els monàrquics, els espantadissos, els fanàtics antiliberals, els carlins de tots els matisos.

Que ho sàpiguen ben clarament: Que sàpiguen que, de succeir l'impossible de triomfar en llurs desvaris insans, trobarien la guerra civil al carrer; trobarien l'anarquia en el món del treball; trobarien l'implacable hostilitat de les masses i dels homes selectes i dels ciutadans mitjos.

El seu reeiximent seria el pitjor remei als mals que volen curar, perquè seria una lluita sense treva i quarter, on la dignitat humana defensaria els seus prestis amb les dents i deixaria de respectar moltes coses que ara quedaran intactes. Cal pensar que un home i un poble, poden viure sense religió, sense cultura i sense riquesa. El que no poden viure és sense una dignitat lliure.

ELS DETRITUS

Ens sembla bé que els homes i els partits republicans s'esforcin en no fer ni apartar dels camins de la República la massa neutra que no és essencialment republicana. La República és de tots, s'ha dit, i s'ha dit en veritat.

Però també és cert, i a la vegada el que més convé a la República, que sense allunyar ningú, governin la cosa pública aquells que són autènticament republicans, ara i tant, perquè són els únics que podran i sabran governar en república. Els altres per a ocupar certs llocs de responsabilitat és precis que facin un noviciat, acreditin la seva bona fe i, com ha dit Azafra, passin encara pel garbell controlador del sufragi universal.

El perill del règim de porta oberta que patrocina i practica el partit radical és exposat, perquè li van els al·luvions i els detritus de tota mena i de tota mala mena. I aquests detritus, polítics al menys, són més perillosos quan tenen facilitats excessives per a enfilarse amunt i ésser elements directius de les organitzacions que es formen.

El cas Pich i Pon, és revelador i simptomàtic. Quan un personatge tan acomodaticí és consagrat cap d'un partit a Catalunya, és qüestió de maliciar-se i galrebé d'arrencar a córrer. La reorganització del partit radical a Catalunya ha començat amb un mal peu.

PROTESTA

Dimecres passat es radià per primera vegada per Unió Radio Barcelona la sessió de l'Ajuntament de la capital catalana, que començà entre set i vuit del vespre i acabà a les tantes de la matinada. Com és natural, els radio-oients no pogueren escol-

Reportatges de VIBRACIÓ

La simpatia del Circ Equestre. — El públic de Circ. — Una visita a l'"Olimpique Circus". — La seva vida íntima. — Parlant amb l'"amo" — Fins una altra.

El Circ Equestre, i com més humil millor — no ens atrevim escriure més miseriosos — sempre ha tingut la nostra simpatia.

Per què? No ho sabem. ¿Serà potser per l'atracció que inspira la vida d'aventura d'aquests artistes o per la brillantor de l'espectacle, que atrau l'animeta d'infant que tots portem dintre nostre? No ho sabem, repetim. El cert és, però, que sempre que veiem per les nostres places o carrers el típic envelat hi fem cap, disposats a ésser indulgents vers els artistes que ens anuncien com a meravelles mundials.

El públic que assisteix a l'espectacle ja és una atracció per a nosaltres. Cap altre espectacle no aplega un públic heterogeni com aquest, un públic que va disposat a emocionar-se amb els salts mortals de la trapecista, un xic carregada d'anys i de grassa, i a riure a grans riallades amb les plagueseries dels pallasos.

Aquests dies passats hem tingut un circ a Girona. Un circ de veritat i galrebé de tamany natural. Un circ que ja el tractem com si fós de la família, de tantes vegades que l'hem vist a la nostra ciutat.

Si els circs s'empatronessin i "gastessin" cèdula, estem segurs que aquest es domiciliaria a Girona i "gastaria" cèdula com un vulgar dependent de comerç d'aquests que treballen deu hores diàries i, per postres, el diumenge al matí.

Dissabte a la nit ferem cap a l'"Olimpique Circus". Asseguts al voltant de la pista, passarem revista al públic. Hi havia tot el millor de les cases de "senyors" i de "senyores" de la nostra ciutat; minyones de servei, soldats, molts soldats, obrers manuals, obrers intel·lectuals... com sempre. Un públic ingenu fins a la baduqueria, decidit partidari que els artistes ho facin bé, disposats a aplaudir al més lleu somriure de la trapecista si aquesta és jove, bonica i va lleugera de roba o agafar diàleg amb els pallasos si aquests deixen ensopear la representació.

Quan un artista falla — cosa que succeeix molt sovint entre els malabaristes — ell sent la fallida com a cosa pròpia i quan la repetició surt bé, aplaudeix amb més entusiasme que mai.

No hi manquen, però, els escèptics, "enrageés", que la màxima manifestació que fan és somriure davant la plaseria del "tonto" quan té un moment encertat.

Els músics són cosa a part. Cal rendir-nos davant els fets, encara que la ciència quedi malament. Estem segurs que els pulmons d'aquells homes són de ciment armat, perquè l'esforç que representa fer els "passacalles" i no parar de tocar durant tot l'espectacle, no hi ha cap pulmó humà que ho resisteixi.

Esguardant objectivament el conjunt del Circ, us dona la sensació que tot és una família i que el públic també n'és una part. Així us expliquen les ganes que senten de conversar amb els artistes i ajudar-los en el seu comès.

A la sortida, tot són elogis entre el públic, dictats per aquesta simpatia de què us parlàvem abans i uns elogis que tenen molt d'inconscients, però elogis a la fi.

Seria interessant de conèixer les interioritats del Circ, cercar-ne l'ànima i

presentar-la als nostres llegidors, deslligada de totes les colorines i alegries artificioses de l'espectacle. Proven-ho? Vols venir amb nosaltres, car lector? Sí? Doncs, som-hi.

D'ací al baluard del Governador no hi ha pas molt tros, i d'aquesta manera que t'hi portem, encara menys. Ja hi som. Què et sembla? No divagues sobre el Circ perquè ja el coneixes. El que serà interessant serà l'interior d'aquesta barraca que hi ha a la part de darrera del Circ. Entrem-hi? Va. Ja hi som.

No ens hem enganyat. L'interior d'aquesta barraca, és la vida del circ materialitzada en totes aquestes eines de treball que veiem escampades arreu. Fins aquesta palla dispersa que actua com a lilit d'aquests mossos que fan d'acomodador, és un utensili per al treball llur.

—Que desitgeu? — ens diu un home que té les característiques d'amo.

—Es una curiositat, sap? Són periodistes...

En sentir el mot de periodistes, el front se li desarruga i inicia una rialla que té tota la qualitat d'aquestes mitges rialles de la gent de circ que semblen estereotipades.

—Han tingut desgràcia en la seva actuació, veritat? Aquesta pluja...

—Ja ho pot ben dir. Ens ha perjudicat molt que no faci calor.

—Deu ésser un negoci amb molt risc això...

—Un mal negoci. Sinó que un té aquestes coses a l'ànima i no es poden deixar així com així... Jo sóc Herxas, el propietari, i creguin que si algú em pagués el que val tot això, no m'hi pensaria gens.

—Quant calcula que val?

—Que m'ho voleu comprar?

—No senyor, no; és curiositat, sap?

—Amb el que val podria tenir una caseta a pagès i quatre terres per a dedicar-me a la vida contemplativa, però no sabria fer-ho. Nosaltres, la gent de circ, hem d'anar saltant i rebotant per aquestes terres amb tota llibertat; si ens tanquéssim en una caseta fariem com els rossinyols, ens moriríem.

—I ara, cap a on?

—A Palafrugell. Seguim les festes majors.

—I com contracteu els artistes?

—Que en vol posar un de circ?

—No senyor, no.

—Doncs de la manera que podem. Els millors vénen d'Agències, però els altres els fem nosaltres mateixos. Per artista de circ serveix tothom; es tracta solament de trencar-se alguna costella en començar, per a perdre la por; i tot el demés ja ve amb constància i ganes de voler-ho fer.

—Caram, no ens pensàvem que fos tan fàcil.

—De fàcil ho és, ara que no tothom està disposat a trencar-se una costella per a aprendre l'ofici i per això són molts els que comencen, però pocs els que continuen.

—Volen res més? — ens pregunta amb un gest que volia dir "ja poden marxar".

—No senyor, no; passi-ho bé.

—Passi-ho bé.

Amic llegidor, no et volem enganyar; tota aquesta conversa que t'hem explicat no és certa; és fruit de la imaginació d'aquest reporter, que tenia el propòsit de fer-ho, però el dilluns, quan anà per a verificar

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA: Plaça del Oli núm. 1

COMPTES DE CONTRIBUENT

En combinació amb el Servei de Recaptació de Contribucions de les Comarques Gironines, que està a càrrec de la Comissaria de la Generalitat, té establerts la Caixa d'Estalvis uns comptes, mitjançant els quals i amb càrrec als mateixos, cuida aquesta Caixa del pagament dels rebuts de contribució Industrial i Territorial (Rústega i Urbana). Utilitats sobre sous, sobre participació en els beneficis, sobre timbre de negociació, sobre interessos d'Obligacions de Companyies, Corporacions i particulars i, en general, de tots aquells pagaments que deguin efectuar-se per tots els conceptes d'ingrés directe, qual quantia i concepte sigui notificat prèviament per la Delegació de Finances, a qual efecte el Servei de Recaptació de Contribucions cuidarà d'avisar als contribuents els ingressos directes que deguin efectuar, i, conseqüentment, donarà a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya l'oportú avís.

Així mateix, cuida aquesta Caixa de pagar i retirar, amb càrrec als mateixos comptes i subjectant-se a les mateixes condicions, els rebuts de Patent nacional de circulació d'automòbils.

Tots els rebuts, comprovants i patents retirats per mitjà de la Caixa d'Estalvis, són enviats a domicili de l'interessat, acompanyats d'una carta explicativa de l'estat i saldo del seu compte de contribuents, sense cobrar per aquest servei despesa de cap mena, salvant el de correu, si la mateixa es veu obligada a utilitzar-lo.

Els saldos creditors dels comptes de contribuents devengaran un interès del 2 per 100 anual a favor dels titulars dels mateixos, en igual forma que es ve abonant als titulars llibretes d'estalvi a la vista.

Des d'aquesta data queda obert al públic aquest nou servei.

Per a més detalls a les Oficines de la Caixa, Plaça de l'Oli, 1.

Girona, 21 de juny de 1932.

Per subscripcions a periòdics, llibres i revistes

SEGELLS DE CAUTXU

i RETOLS ESMALTATS

i D'ALTRES CLASSES

a **Modest Palahí**

AGENT COMERCIAL COL·LEGIAT

Carme, 24

Girona

AJUNTAMENT

Sota la presència de Miquel de Palol i amb assistència dels regidors Pascual, Colomé, Vidal, Dalmau, Vila, Tomás, Busquets Ventura, Cerezo, Julià i Bonmati dona comença la sessió a les set tocades.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

Es dona compte de què degut a les gestions del Sr. Santaló a Madrid i les bones disposicions del ministre d'Instrucció Pública s'ha pogut obtenir una subvenció de 100.000 pessetes per les escoles en construcció. A proposta del Sr. Cerezo s'acorda donar un vot de gràcies al Sr. Santaló i Colomer l'ampella fent-lo extensiu al ministre i al subsecretari.

El Sr. Dalmau proposa i és acceptat, donar un vot de gràcies a la mestressa Sra. Colomé pels treballs que ve portant a cap en la Cantina.

Es llegeix un comunicat de la Unió Esportiva de Sans, organitzadora de la Volta Ciclista a Catalunya, oferint a l'Ajuntament un final d'etapa a la nostra ciutat. Després d'escollir el parer de la majoria de regidors, tots favorables, s'acorda acceptar en principi, passar-ho a la Comissió Central i facultar a l'Alcalde per a què faci una reunió d'industrials i esportius per tal d'organitzar-ho esportivament i econòmicament. S'aprova un dictamen d'Hisenda sobre patró d'aparadors, rètols i anuncis.

Una moció del senyor Tomás sobre la pavimentació de la Ronda Ferran Puig dona lloc a un espeternegant debat.

El Sr. Tomás pregunta qui facultà a la secció d'obres per fer tals obres.

El Sr. Busquets li contesta que l'Alcalde.

El Sr. Tomás creu que l'Alcalde senyor Santaló, ha vulnerat un acord de Consistori que priva de fer noves obres sense passar pels tràmits de subhasta, etc., i que el senyor Santaló no estava en funcions d'Alcalde quan suggerí a la Comissió de Foment l'arranjament esmentat. Per a valuar els seus raonaments cita un grapat de lleis.

Contesta el senyor Busquets. També intervé el senyor Cerezo que precisa que l'Alcalde Sr. Santaló obrà bé i legalment. També precisa que no es tracta d'una obra de nova construcció, sinó de l'arranjament d'un carrer i per tant no hi ha hagut vulneració de l'acord.

Intervé el Sr. Bonmati, que recolla les paraules del seu company de minoria.

Insisteix el Sr. Cerezo dient que es tracta d'unes obres de conservació, d'arranjament, de reforma i que presentant aquestes censure de la manera que s'ha fet representa un vot de censura contra l'Alcalde i que ell presenta al Consistori una qüestió de confiança. El Sr. Dalmau insisteix citant lleis en què el Sr. Santaló és sempre, sia o no a Girona, el seu Alcalde i elogià l'activitat de Santaló a Madrid a l'aconseguir la subvenció esmentada per les escoles en construcció i remarcant que Santaló té un gran respecte a les lleis, a les que no ha vulnerat mai.

Insisteix el Sr. Tomás amb paraules un xic "elevades" i la presidència amb gran energia l'amonesta i defensa al senyor Santaló.

El Sr. Bonmati intervé, i diu que no tenen cap prevenció contra el senyor Santaló, però que en aquest cas ha mancat. També fa un elogi del senyor Miquel de Palol, que li diu "que és un gran Alcalde". Finalment, el Sr. Colomé fixa la posició de la minoria regionalista i pregunta si mantenen el vot de censura.

El Sr. Tomás diu que no són tan candits de presentar un vot de censura, que ja saben que no té d'acceptar-se, però que presenten la proposició que s'indiqui a l'Alcalde senyor

Santaló, que cal complir els drets i deures del càrrec.

El Sr. Colomer proposa sigui refutada tal proposició i així s'acorda.

El Sr. Tomás, — que avui està fet un "jabali", que sembla de veritat — impugna un pagament de treballs extraordinaris de la secció d'obres. Acusa a l'arquitecte d'un guany extraordinari i elevat i s'oposa li siguin abonades aquestes pessetes.

El Sr. Cerezo remarca que la ciència del Sr. Tomás en les lleis no és completa, perquè si així fos, s'hauria enterat que tot el que cobra l'arquitecte fa molts anys que ho cobra, perquè és llei i ells no poden pas modificar-les. També recorda que aquest senyor entrà a ocupar aquest càrrec quan a l'Ajuntament hi havia majoria regionalista i que les condicions de treball de l'arquitecte són fetes per l'esmentada majoria regionalista. També remarca el Sr. Cerezo que, aquesta quantitat que es demana la seva aprovació, altres anys també tenia de votar-se i per tant no és una innovació.

Finalment el Sr. Colomé proposa que s'aprovi i siguin repartides les pessetes en els seus respectius capítols.

La minoria demana votació nominal i aquesta s'efectua amb l'absència del Sr. Vila, a qui suposen deure estar sopant tranquil·lament. S'aprova amb el vot en contra dels senyors Tomás i Bonmati.

S'aprova i passa a Hisenda un dictamen sol·licitant la concessió d'un kiosc de begudes a la Rambla de Canalejas.

El Sr. Colomer presenta una proposició en el sentit que el Consistori acordi haver vist amb disgust i protestar dels greuges inferits a la nostra bandera amb motiu de la visita de Palestra a Praga.

També proposa es construeixi la vorera esquerra de la Rda. de Ferran Puig, mitjançant les condicions de consuetud amb els propietaris de les finques, els quals estan d'acord.

El Sr. Dalmau proposa felicitar al Governador civil senyor Ametlla, amb motiu del cap d'any de presa de possessió del càrrec, remarcant la seva actuació catalanista i republicana. I sense res més a tractar, anem a sopar a dos quarts de deu.

COMENTARI

Com ja és de consuetud la minoria regionalista representada per els dos "catalanistes de tota la vida" senyors Tomás i Bonmati ha volgut donar proporcions exagerades a dos dictamins que constaven a l'ordre del dia. En el primer en el qual es justificava una disposició donada per l'Alcalde titular senyor Santaló sobre reparació del ferm de la Ronda Ferran Puig han censurat amb tò melodramàtic i amb discursos fogosos de frases groxudes, i cops de puny al pupitre l'ordre, l'Alcalde, l'Ajuntament i una pila de coses més. El fet no valdria el nostre comentari per quan els seus arguments han estat desfets completament pels regidors senyors Cerezo, Dalmau i Busquets.

No obstant hem de remarcar la contradicció manifesta que hi ha hagut entre el senyor Bonmati i el senyor Tomás i també la conducta del senyor Vila que també ha assistit a la sessió i que en el moment de finalitzar-se el debat amb una votació ha abandonat el saló hem de suposar per a no tenir de solidaritzar-se amb els seus companys. Diem que hi ha hagut contradicció i anem a exposar-la. El senyor Tomás en el seu paroxisme no solament ha censurat l'obra i el comportament del senyor Santaló sinó que ha qualificat de ridícula la conducta del senyor Palol, alcalde accidental, i en canvi el senyor Bonmati ha posat als núvols al nostre amic senyor Palol fent-li un elogi al nostre entendre complet i merescut.

Qui entén això i quines coses passen; fa escassament un mes que el mateix senyor Bonmati per mitjà de l'òrgan del seu partit en el qual ell mateix redacta les sessions municipals acusava al nostre amic senyor Palol de feixista i li demanava la dimissió.

El senyor Bonmati té punt de fer constar sempre en les seves intervencions que per ell l'única cosa que l'interessa de l'Ajuntament és fer administració, i bé, això què és? Administració o política? al nostre entendre política, i encara de la més pobre qualitat.

FRAC

ANTENA

tar altre programa que els poc amens discursos municipals, molts dels quals arriben en condicions defectuoses al micròfons instal·lats al saló de sessions, empitjorant l'audició.

Si la maniobra d'unes minories consistorials i la manca de visió de la majoria ha portat a què les sessions de l'Ajuntament de Barcelona fossin una excepció i per tant fossin radiades, nosaltres no en tenim la culpa, i pel mateix no volem passar sense protesta que se'ns obligui a haver d'escollir hores i hores un allau de coses sense el menor interès i se'ns privi d'allò que pot tenir en la seva varietat un major interès, sobretot ara que culmina l'expectació de l'opinió catalana en la discussió de l'Estatut a les Corts.

Volríem que la nostra protesta prengués cos i inquis a tots els radio-oients de les comarques de Girona a formular-la individualment i col·lectiva per tal de veure si és possible de compaginar l'interès general de la radiotelefonía catalana, amb l'interès més circumscribit — segurament més circumscribit del que a primera vista sembla — de la radiotelefonía barcelonina.

¿Ho aconseguirem?

ENCARA EL "DIALECTO"

Amb motiu dels fulls que la Comissaria Delegada de la Generalitat de Catalunya ha distribuït a domicili, per tal de confeccionar el padró de cèdules personals, de la ciutat, redactades naturalment en català, hi ha hagut nombre de funcionaris de llengua castellana que les han retornades sense emplenar amb l'excusa, que demés és una grolleria, de no "entendre el dialecto catalán".

Ja hi som en la cançó enfadosa. Aquesta mena de gent es veu que són incorregibles, en llur superbia i mala educació; es veu demés, que no es fan càrrec del terreny que trepitgen, en aquests moments en què ja ha estat aprovat l'article segon de l'Estatut.

Gent d'aquesta mena autortitzen les actituds radicals que hauran de venir si això continua. No podran queixar-se que no hagin tingut paciència, ni que a temps no els hagin advertit. Brindem la grolleria d'aquests individus al senyor Royo Villanova i se'ns quaquos. Què hi diuen a això els separatistes castellans?

Per nosaltres poden anar fent. Serà bo que retinguem els noms, per a quan demanin favor — que no dubtem que en demanaran — a fi de contestar-los: — Germà, Déu vos ampari.

DELEGACIONS DEL PODER CENTRAL

Ja en altres ocasions havíem comentat que cada nou article que s'aprova de l'Estatut representa una nova vexació per a Catalunya. Les ansies autonomistes no quedaran ni de bon tros satisfets amb la tasca de les Constituents.

Vegem sinó l'article sisè, en el qual s'estableixen delegacions inspectores de les facultats executives en matèria social.

No lamentem la creació de les esmentades delegacions. Es ben característic — àdhuc en els pobles regits amb sistemes federals — que el poder central, que ve obligat en aquesta matèria — la social — per tractats internacionals a una determinada orientació, tingui sempre a l'abast de la mà els mitjans necessaris per a comprovar que arreu del seu territori es dona compliment a les lleis socials.

Però és ben cert que hi ha molts sistemes d'establir delegacions amb facultats inspectores. El sistema acceptat en l'article de referència no ofereix pas la garantia suficient a Catalunya.

Si és que era indispensable la creació de delegacions de l'Estat central, bé podríem estudiar-se el sistema de coordinar la voluntat catalana amb la funció inspectora. Facultat del poder central del nomenament dels delegats,

Dinar commemoratiu Espigolant la premsa

ACTIVITAT?

Aquest mati s'han reunit a dinar a l'Hostal de "La Gavina" de S'Agaró, convidats pel senyor Ametlla i per a festejar l'aniversari de la presa de possessió com governador civil els senyors Moles i Noguera i Comet, governadors civils de Barcelona i Tarragona respectivament; Tarradellas, conseller de la Generalitat; Anguera de Sojo, president de la Territorial; Freixa, ex-governador civil de Lleida; Irla, Camps, Arboix i Aubert, de la Comissaria de la Generalitat a Girona; Dalmau, Puig Pujades i Garganta, diputats a la Generalitat i Palol, Alcalde accidental de Girona.

Els senyors Santaló i Ventós, governador civil de Lleida, han excusat la seva assistència.

El corresponsal de "La Veu de Catalunya" està disposat a fer ballar el cap a tots els bons gironins afectes a "La Lliga" local.

Dissabte passat publicava el següent solt:

"L'activitat del Centre Catalanista

La Junta del Centre Catalanista ha suspès totes les seves activitats degut a les actuals circumstàncies. El miting que s'havia de celebrar el dia 20 a Rupia, s'és ajornat perquè els camperols estan en el període de sega i no podrien assistir-hi. Els actes anunciats pels dies 24 i 25 també s'han ajornat perquè tots els catalans de les comarques gironines que han d'assistir a la festa de la Campana del Canigó, puguin fer-ho lliurement.

Si d'això en diuen activitat!...

Es curiós demés, la inòpia en què viu el corresponsal. Ell encara no ha sortit del temps de la sega!

EL "CASINO GERUNDENSE"

"La Publicitat" de dimecres passat diu:

"Tot un cas al "Círculo Olotense"

Vénen essent objecte de diversos comentaris els esdeveniments que succeeixen a l'anomenat "Círculo Olotense" amb motiu del corrent catalanitzador que temps ha es va observant en aquell "Casino".

Fa uns quants dies que aquest esperit renovador va donar peu a què tingués lloc un acte grotesc per part d'un soci anticatalà, tot i ésser fill de Catalunya.

A conseqüència d'un acord de Junta de suprimir el diari "A B C", per considerar-lo enemic de les aspiracions catalanes, i substituir-lo, però, per una altra premsa castellana, una minoria irrisòria de socis, incondicionals partidaris de la passada Dictadura i monàrquics declarats, sol·licitaren de la Junta el restabliment de la subscripció de l'esmentat diari, la qual cosa motivà una altra reacció d'una gran majoria de socis, perquè quedés ferma la decisió de l'esmentada Junta.

Com sigui que aquesta, vista la gran majoria que emparava el seu acord, ratifiqués la supressió del diari madrileny, un soci furibund, l'advocat Ramon Llongarri, demanà "La Publicitat" al conserge, i esguinsant-la per la meitat, la hi tornà perquè en aquella forma la lliurés al president de la societat.

No cal dir la indignació que produí aquest acte entre els socis presents, i hom espera que la Junta obrarà amb energia davant un cas d'indisciplina semblant, que ha provocat la hilaritat de tots els ciutadans.

Els socis que signaren la proposició demanant la restitució de l'"A B C" foren: Ramon Llongarri, Miquel Constans, Ramon Carreres, M. Pena, Llorenç Escudero, Josep Maria Torres, Joan Romero, J. Trinxeria, M. Duran, Carmel Sanz, M. Casamitjana, J. Oriol, J. Codina, J. Llores, M. Mató, J. Macià i Soldevila.

Això ens suggereix una petita divagació referent al "Casino Gerundense".

El "Casino Gerundense" és un cas perdut. No hi ha res a fer perquè s'encarri pel viarany normals. Respectem l'apolíticisme que la majoria de socis volen que tingui i fins ens agrada. Ara, que el català en sigui completament foragit és un absurd que si la Junta del "Casino Gerundense" tingué un sentit normal de responsabilitat no podria tolerar, perquè cal tenir present que gairebé tots els que componen la Junta es titulen catalanistes i entre aquests hi ha al gran regidor de la Lliga, que des de l'Ajuntament vol donar patents de catalanista i té el rètol de la porta de casa seva en castellà.

I no parlem de la Biblioteca on els llibres catalans hi estan representats en una infima minoria i de la premsa diària i setmanal que es rep. Hi ha revistes franceses, angleses, italianes i mireu quin cas, no hi ha el "D'aci d'allà".

Per al "Casino Gerundense" no passen els anys.

Estadística sobre els judicis de revisió a Girona

Veus amigues nostres foren les primeres en alçar-se denunciant la campanya tan demagògica com inalmenada que a imitació de les comarques vitícoles de Barcelona es portava a cap a les nostres comarques.

Per molt oberta que fos la nostra solució liberal al problema de la terra a Catalunya, no podíem compartir els maneigs desorbitats que es portaven a terme amb finalitats de biaix i inconfessables.

El resultat d'aquestes campanyes ens donen la raó. I el resultat és el següent, extraient l'estadística d'un article aparegut a "Diari de Girona", del que és autor el senyor Estanislau Aragó:

"Les demandes de revisió presentades en els diferents jutjats de la "provincia" en 29 de febrer passat, últim dia del termini concedit per a ésser admeses, afectaven a 73 pobles; un del partit de Puigcerdà; 10 o 12 del de Santa Coloma de Farnés; els restants dels de Girona, La Bisbal, Figueres i Olot.

"Hi ha, per tant, a aquesta "provincia" 176 pobles on no hi ha conflictes entre propietaris i parcors o arrendataris.

"Les demandes presentades a tota la "provincia" foren 1577, nombre insignificant si es té en compte com està dividida la propietat en les nostres comarques, ja que passen de 74.000 els rebuts de contribució per rústica. D'aquestes 1.577 demandes 1.007 eren d'arrendataris i 570 de parcors.

"Durant els dos mesos que ha actuat a la nostra ciutat el Jutjat especial nomenat per la Sala de Govern del Tribunal Suprem amb data 30 d'abril proppassat, d'aquelles 1.577 demandes, han estat desistides 116; sobresegudes 189; conciliades, 130; declarades caducades 350, i resoltes per sentència, 792, essent absolutories 499 i condemnatòries les 203 restants."

Detalls curiosos: les rebaixes de preus que s'han fet han estat d'un 10 a un 20 per cent i hi ha hagut demandes per preus d'arrendament que importaven a l'any sis pessetes i mitja.

Ciclisme

UNA NOTICIA INTERESSANT

Girona serà final d'etapa en la Volta Ciclista de Catalunya

Ahir, a la sessió del Consistori, s'acordà per unanimitat i en gran entusiasme, acceptar en principi la invitació de la Unió Esportiva de Sans, perquè Girona sigui final d'etapa en la Volta Ciclista a Catalunya que començarà a primers de setembre.

L'Alcalde convocarà avui una reunió d'elements esportius i industrials per tal d'organitzar-ho.

Felicitem al nostre Ajuntament que una vegada més ha demostrat, no solament la seva esportivitat, sinó també l'amor a la nostra ciutat, en voler per ella una tal manifestació esportiva que porta en si una afluència gran de forasters i per tant, de vida.

Mirador esportiu

El diumenge esportiu, sota la pluja

La interessant reunió de boxa, quedà suspesa per causa de la pluja i la gran quantitat d'espectadors que hom preveia que hi assistirien per l'interès que havia despertat la lluita entre els boxadors Giralt-Perron, restà fortament contrariada.

Es d'esperar que aquesta reunió que havia desvetllat força interès, els organitzadors tindran cura de presentar-nos la novament a la primera a vinentesa.

La segona jornada dels campionats d'atletisme "provincial" que havíem anunciat la setmana passada, tampoc no es celebraren i fins ara desconeixem la data en la qual deuran celebrar-se.

El "match" que hom havia anunciat al camp de Vista Alegre, tingué més sort que les altres competicions atlètiques, tota vegada que l'hora assignada permeté el seu desenrotllament per haver acabat de ploure una hora ans, però en sortí de totes maneres força perjudicat, ja que la gent s'enquibí als cines i teatres.

En resum, el passat diumenge fou una mala jornada pels esportius i quin remei ens queda, haurem d'esperar-ne un altre per veure si són més afortunats.

El match internacional (?) jugat entre catalans

Contra el que era d'esperar, es jugà l'anunciat partit "internacional" entre l'equip "A. S. Cerberenc" i "Girona F. C." equip "B".

La quantitat d'aigua que va caure durant el diumenge, deixà el camp de joc en pessimes condicions.

El resultat negatiu que donaren els catalans del Rosselló, sostregué tot l'interès de la lluita i el resultat de 10 a 0 favorable a l'equip local, ja ens dona una idea del descapellament de la partida i a l'ensens ens impossibilita de fer-hi cap comentari, tota vegada que esportivament no hi hagué lluita igualada ni cosa semblant.

L'assistència de públic fou molt escassa per les causes més amunt esmentades i l'emprenedor hi féu un mal negoci. Factor aquest sempre lamentable.

MIRANT A FORA

La X Olimpiada a Los Angeles (California)

AL MARGE DELS JOCS

Els comentaris apareguts temps ha en les seccions d'esports de totes les publicacions d'alguna solvència esportiva, comentaren degudament la nostra participació o no participació a la X Olimpiada.

Tot hom coneix el fall que recaigué en aquest assumpte per les autoritats esportives. Essent del domini públic les causes d'aquesta abstenció — per cert, molt poc falaguera en alguns aspectes — altrament no és el nostre propòsit fer-hi cap més comentari, puix que bonament hi diguérem la nostra, la setmana passada.

MANCATS DE PREMSA

Falten vuit dies per a celebrar l'obertura dels Jocs Olímpics i la premsa de la Península ben poques referències n'ha donat.

Causas? Nosaltres n'assenyalarem una i creiem que és la principal definitiva: l'abstencionisme dels atletes peninsulars!

Però, si l'espectador d'ocasió s'ha desinflat la seva curiositat en assabentar-se que els nostres esportmen restaran al marge d'aquesta manifestació de rellu mundial, resten els veritables aficionats que estan desitjosos de mantenir contactes, ja sia per mediació de la premsa — únic mitjà possible — amb els mestres, ara com ara, de la supremacia esportiva.

No insistirem més sobre aquesta falla, però sí que devem planyer-nos que els rotatius que volen o pretenen ésser

de gran informació, no ens hagin sabut informar al dia i amb tot detall, del més gran esdeveniment que el món esportiu ve celebrant cada quatre anys.

EN COMENÇAR.

Si aquesta premsa que no ha tingut cura de parlar-nos de l'organització dels estadios monumentals, de les nacions participants i d'altres tantes coses interessants sobre les quals podia haver-nos documentat, ara, en començar, seria lamentable que els aficionats a l'esport no poguessin trobar a la seva premsa habitual, una informació més o menys extensa, que estés en consonància amb la marxa dels esdeveniments.

Les diverses competicions que començaran a disputar-se el proper dissabte, tindran un marc magnífic on les joventuts esportives d'una cinquantena de nacions mostraran al món, la seva acurada preparació física.

Les proves sobre carretera tindran lloc el 4 d'agost. El lloc de sortida d'aquestes carreres, segons la distància i trajectes, serà donada des de les muntanyes que rodegen la ciutat, segueix el camí paral·lel al Pacífic, vers Santa Mònica, que es troba prop de Los Angeles.

LES REGATES

A l'Estadi marítim de Long Beach, que és a quaranta minuts de l'Estadi Olímpic, tindran efecte les regates. La seva duració serà de cinc dies, a comptar del dia 9 d'agost.

L'Estadi marítim de Long Beach abasta un espai d'aigua corrent salada amb una extensió suficient per un recorregut de 2.000 metres en línia recta. Més de cent mil espectadors podran seguir el curs de la regata des de les voreres, i les grans tribunes construïdes són d'una capacitat per a deu mil espectadors més. També han estat construïts edificis especials, proveïts de salons, menjadors, sales de bany, dutxes, i tota classe de comoditats, per als participants en aquestes proves.

ALGUNES DETALLS MES

L'allotjament és ideal. El C. O. A. ha fet instal·lar 500 pavellons idèntics per a dos milers d'atletes. Cada caseta blanca i rosa, allotjarà quatre atletes, i aquesta veritable vila s'ha dispostat d'aital fals que cada nació restarà agrupada per a evitar barreges, però que no serà obstaculitzat per a la vida en comú, la qual cosa li donarà un caire agradable i simpàtic.

La vila olímpica ocupa 132 hectàrees de terreny, amb uns 8 quilòmetres de carrers pavimentats. Hi ha un hospital i un anfiteatre. Cada caseta té bany i dutxa. Una quarantena de cuines completes estan a disposició dels grups expedicionaris, ultra un magatzem abastament proveït i apte per a satisfer totes les exigències d'una colònia tan nombrosa i tan variada! Tot això representa mes despeses grandioses.

L'estadi (capaç per a 105.000 espectadors), la piscina, l'auditori, el curs per a les proves de rem (d'una longitud de dos quilòmetres i amb grades al seu final) han portat altres tantes despeses considerables.

M.

El diumenge esportiu

FUTBOL

Avui tindrà lloc al camp de Vista Alegre l'últim partit de la temporada, entre els següents equips:

La Bisbal F. C., primer equip i Girona F. C. (equip B).

Benaventurat qui viu d'amor a la seva parla: ell estarà, en certa manera, immunitzat contra l'angoixa: tota altra amor coneix una hora o altra la minva de servir una serventa: amar la parla pròpia és condició quasi alim-pica, accés, diríem, al tálam de la deessa.

JOSEP CARNER

ANTENA

si. D'altra manera no seria possible la delegació. Però imposicions de burocrates vinguts de fora, desconeixadors dels costums, llengua i potser i tot posseïts d'intensa fòbia contra Catalunya, no.

Això és el que Catalunya no pot tolerar. Que es pretingui de nou crear una burocràcia castellana dintre de Catalunya, no ho podem permetre.

CULTURA CATALANA

Remarcàvem dies enrera en aquestes mateixes planes les dificultats que es posaven a l'atorgament de l'autonomia catalana i la dèria entrebancadora de molts diputats d'Espanya.

S'ha començat la discussió de la qüestió de l'ensenyança. Es després de l'idioma, sense cap dubte, la més transcendental de l'Estatut. Els d'ací reclamem llibertat. Els d'allà volen imposar la cultura castellana.

S'ha arribat a dir que els catalans temíem la coexistència de les dos cultures perquè ben prompte la catalana quedaria morta sota l'imperi de la castellana.

Fan riure aquestes disquisicions i l'afany de cloure els ulls a una realitat que se'ns presenta amb tota la valor d'una negociació rotunda a les afirmacions gratuïtes dels adversaris de Catalunya.

Val la pena abans de parlar de mirar enrera i constatar la magnífica florida de l'aspecte cultural que representa el renaixement catalanista del segle passat.

Postergada la cultura catalana, vedada, àdhuc pels mateixos catalans que en gran part tenen una preferència inexplicable per la llengua catalana, s'inicia un rebrotament de la literatura, de les ciències, de tota la cultura genuïnament catalana, sense cap ajut oficial, ben al contrari, moltes vegades s'imposava silenci al catalanisme amb l'imperi de la força.

I ara que tot hom serveja quelcom d'estimació sagrada per la cultura catalana es creu en la seva mort! Hi ha equivocacions ben grans.

MUSSOLINI VOL ESSER MES DICTADOR

Mussolini ha volgut afiançar més encara el seu poder personal en el règim dictatorial. Una crisi ministerial últimament ocorreguda ha permès que el Duce acaparés les carteres d'Afers Estrangers i de Corporacions.

El propi Mussolini declara que el

Noticiari

GESTIONS PRACTIQUES. — Gràcies a les gestions realitzades a Madrid pel Diputat Sr. Santaló, s'ha rebut a l'Alcaldia accidental la nova d'haver estat atorgada pel ministre d'Instrucció Pública la subvenció de 100.000 pessetes per als dos Grups Escolars construïts a Girona, un de quatre seccions en el barri de Pedret, la qual quantitat serà abonada després de finalitzar les obres i realitzada la visita d'inspecció reglamentària.

SECRETARIS. — Antoni Sampons ha estat designat secretari de l'Ajuntament de Blanes i Josep Ferrer de Gombreny.

DE STA. COLOMA. — El propi passat diumenge va celebrar-se reunió general a l'Ateneu Republicà Federal, va renovar-se la Junta i es lliçeren els estats de comptes.

Les Juntes quedaren constituïdes així:

Secció Ateneu: President, Tomàs Lortal; Vicepresident, Joan Falguer; Tresorer, Francesc Romani; Comptador, Miquel Sala; Bibliotecari, Pau Masferrer; Secretari, Salvador Coma.

Secció Socors Mutus: President, Josep Nadal; Tresorer, Josep Plany; Secretari, Salvador Serra; Vocals, Josep Pol, Emili Serra i Miquel Climent.

Els comptes presentats, donen un total en caixa de 11.438'20 pessetes, distribuïdes de la següent manera:

Secció Ateneu: 1.299'30 pessetes. Secció Socors Mutus: 10.139'00.

EL SENYOR AMETLLA FELICITAT.

— Amb motiu d'haver-se complert a aquesta setmana l'aniversari de la presa de possessió del senyor Ametlla

canvi obeeix tan sols a la necessitat de substituir els homes desgastats pel treball per homes joves que mantinguin el ritme que exigeix el feixisme.

El fet és per si sol ben alligador pels esperits que se sentin partidaris encara en aquest temps de les dictadures.

No n'hi ha prou que els col·laboradors siguin uns fidels servidors del dictador. Es precis vigilar-los perquè no es gastin i cedeixin quelcom de l'esperit absolut que ha d'inspirar-los en tot moment.

Per altra part el dictador tem sempre una reacció i la seva preocupació el porta moltes vegades a desconfiar dels seus mateixos partidaris.

No podem creure en les explicacions que ens dona Mussolini perquè si això fos, major cansament deuria haver produït en ell la tasca governamental. En el fons, doncs, solament la desconfiança pot ésser el justificatiu de l'actitud del Duce.

Rectificació del nou Cens Electoral

Des del dia 15 d'aquest mes estan exposades al públic, a tots els Ajuntaments, les llistes provisionals del nou Cens electoral, per a la llur rectificació, per un període de quinze dies.

La rectificació a fer serà de demanar la inclusió de:

a) Tots aquells ciutadans, d'un o altre sexe, que tenint un any de residència al Municipi, i vint-i-tres o més d'edat complets o a complir el dia primer de desembre, no figurin a les llistes.

b) El que hagin canviat de domicili des de la inscripció.

c) Els que figurin a les llistes amb noms, ofici o edat equivocats.

Es reben propostes de rectificació i admissió a

Foment Catalanista Republicà

Plaça de la Independència, 8, pral. 1.ª de 8 a 12 de la nit

en el càrrec de Governador civil de la província, ha rebut un gran nombre de felicitacions d'entitats, particulars i Ajuntaments. També ha rebut telegrams de felicitació dels seus col·legues de Barcelona i Lleida, i un de molt expressiu del senyor Noguera i Comet, Governador de Tarragona, que diu el següent: "En arribar el vostre aniversari vull refermar amb mots ben cordials la nostra vella amistat i dir-vos com em sento honrat i ben acompanyat en la tasca comú de governador pel voler de la República i la confiança del poble; la nostra Catalunya. Vós, tarragoní a Girona, jo gironí a la vostra Tarragona, com els companys de les altres províncies no tenim altre propòsit ni altre il·lusió que servir el nostre poble i demostrar que amb la República els catalans per fi poden governar-se i saben fer-ho dignament. Comparteix, doncs, amb els meus coterranis la joia de la vostra diada i amb la meua salutació cordialíssima hi uneixo la meua admiració per la vostra obra exemplar."

EMINENT CIRURGIA. — Amb motiu d'un Congrés de Cirurgians del Nord d'Itàlia, celebrat fa poc a Torí del qual n'era un dels presidents d'Honor l'eminent metge català, el doctor Corachan, hagué de pronunciar un parlament, i no feu en català.

La importància d'aquest fet és prou interessant perquè calgui ponderar-lo. Un altre fet cal remarcar i és que el doctor Corachan fou fàcilment comprès pels homes de ciència italians, i en finalitzar el seu magnífic parlament fou fortament aplaudit.

L'idioma emprat per l'orador no fou cap obstacle perquè els metges italians poguessin copsar a través de la paraula catalana l'alta capacitat científica del nostre eminent cirurgià.

ATENEU DE GIRONA. — La Junta de l'Ateneu de Girona ha acordat adherir-se a la campanya iniciada per altres entitats perquè resti a Catalunya la valuosíssima col·lecció d'art Plandiura.

En aquest sentit adreçarà una atenta exposició al senyor President de la Generalitat.

BITLLETS DE 50 PESSETES. — Dintre pocs dies es posarà en circulació una emissió de bitllets del Banc d'Espanya, de 50 pessetes, amb el bust de Velazquez.

UN CONCURS. — L'Alcaldia de Pals anuncia un concurs per al proveïment del càrrec d'Inspector veterinari municipal en el termini de trenta dies, a partir del passat dimarts dia 19 de juliol. La dotació són 1.200 pessetes.

UN INDULT. — Per la Direcció general d'Ensenyança s'ha concedit l'indult de la correcció que li fou imposada de separació definitiva de l'ensenyança per abandó de destí, al mestre que fou de l'Escola de Sant Joan les Fonts, don Josep Adrian Pocino, per haver-se demostrat motius justificats, que l'allunyaren de l'Escola.

NOU HORARI DE TRENS. — Amb motiu de la festa major del Congost i durant els dies 24 i 25 d'aquest mes circularan els següents trens:

De Girona al Congost: sortida de Girona, 6'10, 10'15, 15, 16, 17'15, 19'15, 20.

Arribada al Congost, 6'26, 10'31, 15'15, 16'20, 17'30, 19'30, 20'20, i l'últim en finalitzar el ball de nit.

Del Congost a Girona: sortida del Congost, 9'07, 9'41, 13'38, 15'20, 17'45, 18'35, 21'28.

Arribada a Girona: 9'30, 10, 14, 15'35, 18, 18'50, 21'45.

A partir d'aquesta data, la Companyia dels Ferrocarrils Econòmics fa avinent que regiran els següents preus: Anada, 0'45 pessetes; anada i tornada, 0'70 pessetes.

VISITA AL GOVERN CIVIL. — Es estat al Govern civil l'Alcaldé de Figueres per parlar del projecte de construcció d'una Escola d'Arts i Oficis a aquella ciutat.